

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ

16 και 17 Νοέμβρη 1973

Αθήνα 16 Νοεμβρίου 1973

Ωραία παιδιά, με τα μεγάλα μάτια σαν εκκλησίες χωρίς
στασίδα.

Ωραία παιδιά, δικά μας, με τη μεγάλη θλίψη των αντρείων,
Αψήφιστοι, όρθιοι στα προπύλαια, στον πέτρινο αέρα,
Έτοιμο χέρι, έτοιμο μάτι, – πως μεγαλώνει
το μπόι, το βήμα και η παλάμη του ανθρώπου;

17 Νοεμβρίου

Βαρεία σιωπή, διάτρητη απ' τους πυροβολισμούς,
πικρή πολιτεία,

αίμα, φωτιά, η πεσμένη πόρτα, ο καπνός, το ξύδι-
ποιος θα πει : περιμένω απ' το μέσα μαύρο;

Μικροί σκοινοβάτες με τα μεγάλα παπούτσια
μ' έναν επίδεσμο φωτιά στο κούτελο

κόκκινο σύρμα, κόκκινο πουλί,

και το μοναχικό σκυλί στ' αποκλεισμένα προάστια

ενώ χαράζει η χλωμότερη μέρα πίσω

απ' τα καπνισμένα αγάλματα

κι ακούγεται ακόμη η τελευταία κραυγή διαλυμένη
στις λεωφόρους.

Πάνω απ' τα τανκς, μέσα στους σκόρπιους πυροβολισμούς
πώς μπορείτε λοιπόν να κοιμάστε;